

Noraren bizikleta urdina

Norak bizikleta urdin bat zuen, zilarrezko kanpai batekin, tintinna egiten zuena. Bere lehengusuarengandik jaso zuen oinordetzan, eta babes-hegalean marradura txiki bat bazuen ere, munduko bizikletarik ederrena zela uste zuen.

Arazo bakarra zegoen: oraindik ez zekien nola ibiltzen gurpil osagarririk gabe.

Parkean, lagunak bide nagusitik pedalei eragin zieten. Inguruak eman, iturrian gelditu eta eskua agurtu zuten. Norak bide txikitik begiratzen zien.

“Noiz kenduko dituzu gurpil osagarriak?” galdetu zioten.

“Laster”, erantzun zuen.

Baina “laster” ez zen inoiz iritsi.

Larunbat batean, aitonak giltza bat ekarri zuen.

“Gaur kendu ditzakegu, nahi baduzu.”

Norak gogor irentsi zuen.

“Zer gertatzen da erortzen banaiz?”

“Agian noizbait eroriko zara. Kaskoa jantziko duzu, poliki hasiko gara, eta ni zurekin egongo naiz”.

Plaza lau batera joan ziren. Aitonak bizikleta eserlekutik heldu zuen.

“Begira aurrera eta pedalatu”.

Norak bi aldiz pedalatu eta oinak lurrean jarri zituen.

“Ezin dut”.

“Oraindik ez”, esan zuen aitonak. “Hitz hori garrantzitsua da”.

Berriro saiatu ziren. Hiru pedalada. Gero lau. Bosgarren saiakeran, bizikleta irauli egin zen, eta Nora belaun-babesle baten gainean erori zen.

Ez zen mindu, baina begiak malkoz bete zitzaizkion.

“Utziko dut”.

Aitona haren ondoan eseri zen.

“Ikasten ari nintzela, zuhaixka batera erori nintzen”.

Norak hankak airean zituela imajinatu eta barre egin zuen.

“Benetan?”

“Benetan”. Zuhaixka ere ez zegoen oso pozik horrekin.

Atseden hartzea erabaki zuten. Ura edaten zuten bitartean, Norak usoak behatzen zituen. Ibiltzeko, hanka bana mugitzen zuten aldi berean. Inor ez zen hamar urrats aldi berean ematen saiatu.

“Pauso txikitan praktikatu dezakegu?” galdetu zuen.

Lehenik, oinekin bultzatzen eta oreka mantentzen ikasi zuen. Gero, balaztatzen praktikatu zuen. Azkenik, oinak pedaletan jarri zituen berriro.

Bat, bi, hiru, lau…

Aitonak oraindik eserlekuari eusten zion.

“Ez askatu!” oihu egin zuen.

“Hemen nago.”

Bat, bi, hiru, lau, bost…

Haizeak masailak kilikatzen zizkion. Bizikleta ez zen hainbeste dardarka ari jada.

“Lortzen ari naiz!”

Norak atzera begiratu zuen. Aitona bost metro urrunago zegoen, besoak luzatuta.

“Askatu nauzu!”

Burua biratu zuenean, eskulekua biratu egin zen, eta bizikleta belarretan amaitu zen.

Segundo batez, Norak ez zekien haserretu edo barre egin behar zuen. Azkenean, hain ozen barre egin zuen, ezen aitona ere barrez hasi baitzen.

—Bakarrik joan nintzen! —oihu egin zuen—.

—Eta orain beste zerbait badakizu? —esan zuen.

—Zer?

—Erortzeak ez du ezabatzen ikasi duzuna.

Hurrengo egunean parkera itzuli ziren. Norak birak praktikatu zituen. Astelehenean, laguntzarik gabe abiatzen ikasi zuen. Asteartean, iturriraino pedalei ekin zien. Asteazkenean, bira osoa eman zuen.

Ostegunean, neskato batek Noraren gurpil osagarririk gabeko bizikletari begiratu zion aurpegi kezkatuarekin.

—Ezin dut —esan zuen—.

Nora haren ondoan gelditu zen.

—Oraindik ez —esan zion—. Baina pedal kolpe batekin has zaitezke.

Neskak saiatu egin zuen. Nora haren ondoan ibili zen, aitona bezala.

Eguzkia sartzen hasi zenean, Nora etxera joan zen bere bizikleta urdinean. Txirrina jo zuen, eta babes-hegaleko marradura domina baten antza zuen.

Ez zuen ikasi, egun batean beldurra izateari utzi ziolako. Ikasi zuen, egunero aurreko egunean oraindik egiten ikasi ez zuen zerbait txiki egin zuelako.